

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2012. SZEPTEMBER XXIII. ÉVFOLYAM 18. SZÁM

HITÜNK ÉS ÉLETÜNK

Egy tűzeset tanulságai

„Akinék két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs; és akinek van eledele, hasonlóképp cselekedjék” (Lk 3,11)

2011. november 27-én, este fél kilenc körül a négytagú családból csak a gyermekek voltak otthon. Várták haza szüleiket. A szomszéd házban a nagyszülők. Átlagos estének tűnt, de nem az lett.

Kedves olvasó, ismerje meg a Biharpüspökiben lakó Czapp család történetét.

A fent említett dátumon, a család házának tetőszerkezete – ma sem tudni, hogyan – kigyulladt. A tűzoltók nem tudták megmondani a tűz keletkezésének okát. Azért is érdekes az eset, mert a család körülbelül másfél-két éve költözött be a családfő által, áldozatos munkával felépített takaros új otthonba, mely azon az éjszakán majdnem teljesen megsemmisült. Csak a csupasz falak maradtak, törmelék, és összeégett vagy teljesen megsemmisült személyes dolgok, berendezési tárgyak.

Személyi sérülés nem történt, de a családot megrázta az eset, ahogyan azokat is, akik ismerték őket, de nem csak. Sokan a segítségükre siettek, ismeretlenül is. Bő fél évvel a tűzeset után beszélgettem a családfővel, aki már a részben újjá varázsolt konyhában fogad, kávéval kínál.

A család tősgyökeres váradi, ő is, felesége is nagy családból származnak. Két gyermekük van: egy lány, aki 15 éves, és egy fiú, aki 10 éves. Az apa református, az édesanya római katolikus, a gyermekek református vallásúak. A szomszédban laknak az anyai nagyszülők. A családfő az építőiparban dolgozik, az édesanya varrónőként – becsületes munkásberek. Az apa a tűzeset óta még egy állást vállalt, emellett nap mint nap dolgozik a ház újjáépítésén. Soha nem panaszkodtak, most sem teszik, szavaikból a bizakodás és a remény tűnik ki. Így volt ez, mikor először találkoztunk, még tavaly.

Lássuk, mi is történt azon a novemberi estén, két nappal az apa, Czapp József születésnapja előtt. A szülők a városban voltak, a nagyszülők a szomszéd házban. A gyerekek készültek lefeküdni. Zajt hallottak és füstöt észleltek. Kiszaladtak a nagymamához. A nagyapának még volt annyi lélekjelenléte, hogy bemenjen az égő házba és kihozza a gázpalackokat, hogy megelőzze a még nagyobb bajt. Közben megérkeztek a tűzoltók

Az áldozatos munkával felépített otthon majdnem teljesen megsemmisült a tűzvészben

is. Valaki a szomszédból értesítette őket. A lángok olyan magasra csaptak, hogy – mint később kiderült – Biharon is látták egyesek.

Miután a tüzet sikerült eloltani, kiderült, a család nincstelen lett. Ez tulajdonképpen csak másnap tudatosult bennük, mikor napfénynél látták a csupasz falakat, az összeégett holmikat. A gyermekek két hétig nem mentek iskolába, de az osztálytársak és a közösség támogatásával egy idő után talpra álltak. A család együtt maradt, a nagyszülőknél húzódtak meg, hol a szülők vigasztalták a gyermekeket, hol fordítva.

Szinte azonnal jött a segítség is. Sorolni is alig tudja a család, egymás szavába vágva mondják el, ami eszükbe jut. Elsőként a család és a barátok, szomszédok jelentkeztek, szinte azonnal. Segítettek, amivel tudtak: ruhával, bútorral, kétkézi munkával a romok eltakarításánál. Majd egy hónapig szinte naponta jelentkezett valaki. Volt, aki disznótortost küldött Diószegről, volt, aki cukrot, lisztet. Szinte hihetetlen, mennyien segítettek, mondják beszélgetőtársaim. A helyi református és római-katolikus gyülekezetek kö-

RÁKSI LAJOS egyetemi lelkész

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Töretlen hittel

Az 1989-es változásokat követően, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület megfogalmazta azon célkitűzését, hogy visszaállítsa a teljes körű református egyházi oktatást. Temesvár szellemében azonnali testületi döntéseket hozott, s megette az első lépéseket azzal, hogy újraindította a nagyváradi, a szatmárnémeti és a zilahi középiskolákat, és önálló magyar felsőoktatási intézményként megalapította a Sulyok István Református Főiskolát, a mai Partiumi Keresztény Egyetem jogelődjét.

Az azóta eltelt több mint két évtized „az óvodától az egyetemig” kiépítendő rendszer jegyében, a diszkriminatív oktatási törvények szorításában, sokszor az intézmények létéért, megtartásáért folyó küzdelemben zajlott. E küzdelem részeseként elégtétellel állapíthatom meg, hogy a mostoha körülmények ellenére is bővíteni tudtuk a meglévő intézményeket, évről-évre növekedett a tanulói, illetve egyetemi hallgatói létszám. A tanintézmények száma azonban a törvényi akadályok és a „politikai ellenszél” miatt nem növekedett olyan mértékben, ahogyan a kilencvenes évek elején reméltük.

Isten iránti háladással vesszük számba a 2011/2012-es tanévben a három református középiskolában, három általános iskolában és tizenkét óvodában tanuló kétezer gyermeket és ifjút, s a Partiumi Keresztény Egyetem több, mint ezer hallgatóját. Minden törvényi megkötés ellenére is kiépülőben van a teljes vertikumú református közoktatás a meglévő tanintézményeinkben.

Töretlen hittel folytatjuk az alulról jövő építkezést újabb óvodák indításával – remélve ezek iskolává növekedését.

A Generális Konvent pályázati kiírása jól érzékelhető segítséget nyújtott (és nyújthat a jövőben is) egyházkerüleink intézményalapító igyekezetében.

Az immár tizennégy alapszakot és nyolc mesteri képzést biztosító Partiumi Keresztény Egyetem további fejlesztése is reményteljes, hiszen az erdélyi-partiumi magyar felsőoktatási rendszer elindítójaként és nemzetstratégiaileg fontos intézményként az anyaországi kormány támogatását élvezzi.

Végül két beszédes statisztikai adat: az idén érettségizett az Egyházkerület által fenntartott középiskolák négyezredik tanulója, s ugyancsak négyezren felüli azoknak a száma, akik a Partiumi Keresztény Egyetemen szereztek diplomát. Nagyobb részük itthon, a szülőföldön végzi szolgálatát.

TOLNAY ISTVÁN tanügyi előadótanácsos

Szekeresi emlékezők /3. Erdőháti reformátusok /5. Őrzők a strázsán /6.

„És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, aki a napba vala öltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona, aki terhes vala, és akarván szülni, kiált vala, és kínlódik vala a szülésben. (...) És szüle fiú-magzatot, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet, és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyiszkéhez. Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.” (Jel 12,1-6)

János apostolt Isten azzal ajándékozta meg, hogy beleláthatott a láthatatlan mennyei világba és beleláthatott a mostani földi világ és a mennyei világ között zajló jelenlegi és eljövendő történésekbe. A fentebb leírt igéresz a belelátás során kapott központi üzenetet tartalmazza: az ellenség Krisztus földi teste, az édesanyaszentegyház ellen támad, DE NEM TUDJA LEGYŐZNI!

Ne félj és ne rettegj az Isten-ellenes erőktől. személyektől, gonoszoktól, földi hatalmasságoktól, inkább bízz Krisztusban, az Úrban, inkább élj igéje által, kövesd őt mindenek előtt, légy egyházad hitvalló tagja!

János az anyaszentegyházat napba öltözött asszonynak látja, ellenségét vörös sárkánynak. A napba öltözött asszony a keresztyén egyház, aki a Fiút akarja megszülni, szülési fájdalomban van, vajódik. Kiszolgáltatottságát az Isten-ellenes, Istent gyilkolni akaró személyek, az ördög kiszolgálói, a veres sárkány, ki akarja használni, és meg akarja ölni a Fiút, Jézus Krisztust.

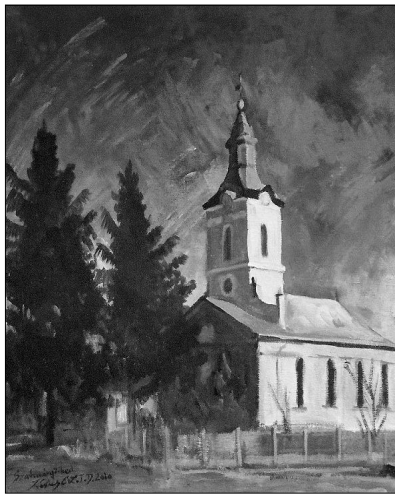
A látomásban az isteni gyermek születése hangsúlyos, az a lényeges, hogy a népek felett uralkodó isteni gyermek érkezik/érkezett a látható világba, aki az egész világ uralkodója. Ez az eljött, megszült isteni gyermek A jel Isten jele, isteni jelzés, Isten önmagáról, megújított szeretet-szövetségéről Jézusban adott égi jelzés. A testet öltött Ige, a testet öltött isteni gyermek, az égi jel maga Jézus Krisztus. Krisztus világrahozója, a szülő nő, a vajúdó asszony nem maga Mária, nem szűz Mária, hanem az új szövetségben élő egyház, a Krisztus-követők serege.

A vörös sárkány a napba öltözött asszony, az isteni gyermeket szülő asszony ősi ellensége, azaz a keresztyén egyház ellensége. A vörös sárkány a gonoszság megtestesítője, Isten ellenfele, Krisztus ellensége, az Istennel szembenálló és lázadó gonoszság szimbolikus alakja. A vörös szín arra utal, hogy a Gonosz, a sárkány dühös, mérges, haragos. A hét fej arra utal, hogy falánk, telhetetlen, vérszomjas gyilkos, aki kegyetlen, ember-ellenes alak. A tíz szarv arra utal, hogy láttatni akarja erejét, nagyságát, félelmet akar kelteni az emberben. A szarv az erő, a hatalom jelképe, a tízes szám a totális politikai hatalom jelképe. A veres Sárkány azonos a Gonosszal, a bibliai Sátánnal, ördöggel, az evilági fejedelemmel. Az, hogy a mennyből a csillagok egyharmadát magával vonszolta és a földre dobta azt jelzi, hogy a csillagokat a sötétségbe akarja

A LÉLEK CSENDJE

Ne félj, ne csüggedj!

zárni, a mennyei világosságot ki akarja oltani a földi világban, az emberi szívekben. Nagy serege van és nagy ereje van, mindent megtesz azért, hogy Isten jó rendjét megszüntesse és a sötétség kaotikus állapotát érvényesítse. A vörös sárkányt azonban legyőzi a megszületett isteni gyermek, az ellenség hatalmát megtörte a Fiú, életben maradt, az ellenség törekvése, végleg vereséget szenvedett. Krisztus a világ Úra, a

Kovács Lajos Emil: A szatmárgörbédi református templom

mennyei világosság győzött, a mennyei szeretet rendjét és uralmát hozta el és erősítette meg végelegesen, visszafordíthatatlanul.

A pusztá, ahová a keresztyén egyház menekült és menekül a legyőzött veres sárkány, a Gonosz ellen, Isten oltalmát, gondviselő jelenlétét jelképezi. A pusztá az a hely, ahol a keresztyének megtapasztalják Isten megtartó erejét és csodáit, noha a pusztá tele van démonokkal, sötét erőkkal, mégis itt tapasztalható meg Isten világossága, sötétséget legyőző ereje és oltalma a gonosz ellen. Pusztá ott van, ahol az egyház megszabadul és él a nyílt vagy kevésbé nyílt támadások, a gonoszságok ellenére is.

Anyaszentegyházunk, melynek jelképe a napba öltözött vajúdó asszony, a mennyei világosságot, a Fiút hordozza „szíve alatt”, őt szüli meg gyötrelemben, küzdelemben, de megszüli az Istentől újjászült embereket is. Isten oltalma alatt van még akkor is, amikor a Gonosz életére tör, a Gonosz a Fiú általi életére is tör. Az egyház él, mert Isten él-teti az Ige által, ez az Ige, maga Krisztus biztosságát nyújtja, mert Krisztus legyőzte végleg kereszthalálával és feltámadásával az Ellenséget, a vörös sárkányt. Édes anyaszentegyházunknak földi küldetése az, hogy a mennyei élet világosságára mutas-

son, pusztá legyen, azaz az a hely, ahol Krisztussal, az Igével táplálkozik a Gonosz által körbejárt és megfélemlített ember, ahol újra-és újra fájdalommal szüli meg az Egyház gyermekeit nemzedékről-nemzedékre, ahol újra és újra küzdelem folyik a Gonosz ellen és újra és újra csoda történik, mert előbb vagy utóbb a végleg legyőzött Sátán ereje megtörik, megsemmisül, újra és újra Isten oltalma és gondviselése érvényesül.

Ne csüggedj el a gonoszság támadásai miatt, ne félj a gonoszoktól, te csak táplálkozz az Igével, maradj hű Krisztushoz, és mennyei étellel telik meg a földi életed, világosságot hordozó életed növekedni fog.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

SZABÉDI LÁSZLÓ

Válassz

*Itt a pillanat, ez a zsarnok:
kettőből egyet kell akarnod!
Húznád, halasztanád a választ,
ő követel: azonnal válassz!*

*Kétarcú pillanatok szörnyű
sodra örvénylik, mint a gyűrű;
készületlen és akaratlan
választanod kell szakadatlan.*

*Hiába szólalsz lázadozván:
menj, pillanat! Mi közöm hozzád?
fenyegetéssel hal meg ajkán:
megtagadtál; emlékezz majd rám!*

*Vagy szólsz mohón: kettőből kettőt,
add hát, akarom mind a kettőt!
Kétes kincsét már eltemette
s: egyet se kapsz! – fejel nevetve.*

*Adj időt, szólsz, a jót akarnám...
Máris ellök magától durván,
s helyette az elsőnél szörnyebb
pillanatot kérdőjele görbed.*

*Egyet, azonnal: kemény törvény.
forog az idő, mint az örvény,
s behunytt szemekkel, tántorogva
mi válogatunk hatra-vaakra.*

*Majd a nagy pillanat, a végső,
kinyitja a szemünket, későn,
s mit vakon vállaltunk s nem értve,
kegyetlen megszámlolt érte.*

*Kérjétek az Irgalmazótól,
válassza meg rosszat a jótól,
gyújtson világot a sötötünkben
tudni a jót még életünkben.*

Hazatérés és emlékezés Szekeresen

Elmúlt hetven évét ünnepelte a kis közösség

Hazatérésre és emlékezésre hívta augusztus 12-én vasárnap délután 1 órakor az Érszakácsi Egyházközség szekeresi szórványgyülekezetének ékesen szóló kis harangja, Istennek eme sok küzdelmet megért, a nagyvilágban szétszórta kicsiny nyáját. A környező városokban, s az országhatárokon kívül letelepedett egykori szekeresi egyháztagok örömmel és hálaadással tértek vissza a szülőfaluba és ünnepeltek együtt az itthon maradtakkal.

Az ünneplés alapja az emlékezés volt, ugyanis éppen 70 évvel ezelőtt, 1942-ben alakult meg ez a kis gyülekezet. Az akkori magyar állam 500 holdnyi föld eladását hirdette meg, és ennek megvételére vállalkozott 18 sarmasági család, akik odahagyva a szülőföldet, összesen 91-en, javaikat szekerekre téve érkeztek meg, az akkor még igencsak pusztá helyre. Kezdetben csupán egy régi cselédlakás és néhány fészer volt az otthonuk. Az ide érkezők hittel szívükben munkához láttak, és sokan már abban az évben felépítették aprócska házaikat.

Kezdetben szabadtéri istentiszteleteket tartottak, majd 1956-ban megtörtént a templom alapkövetétele is. A templom felszentelésére 1958-ban került sor. Ekkorra már 132 lélek alkotta a gyülekezetet. Az 1960-as években több mint 250-re duzzadt a gyülekezet lélekszáma. Új házakat és iskolát építettek az I-IV. osztályos gyermekek számára. Az 1970-es években, sajnos, itt is bekövetkezett az elvándorlás, legtöbbször a környező városokban, Nagykárolyban, Szatmáron, Nagybányán telepedtek le, majd a 89-es változások környékén sokan Magyarországon leltek új hazára. Jelenleg csupán 63 egyháztagunk van a szekeresi szórványgyülekezetben.

Híveink felkészültek az ünneplésre. Az utóbbi időben részint saját alaplóból, illetve a

Szatmár Megyei Tanács, az egyházmegye, a községi tanács és idegenbe szakadt atyánkfiai segítségével sok szép munkát tudtunk elvégezni. A templomba laminált padlózat került, megújult a templom mennyezete, a régi ablakokat termopán ablakokra cseréltük. Dari János, volt gondnok adományaként a sarmasági Bai Zsigmond szöszékkoronát készített. A főbejárat elé portikust építettünk. A magyarországi Süttön élő elszármazott testvéreink, Szász Károly jóvoltából faragott kaput készítették és állítottak fel az ünnepség előtt, melyet a süttöi római katolikus Engelbrecht István faragott ki.

A kapu benti oldalán két tábla örökíti meg a 18 család fő nevét, akik 1942-ben útra keltek és Isten segítségével otthon alapítottak, ahogy ők nevezték: Újsarmaság, majd később Szekeres néven. Elkészült az emléktábla is, melyet Szabó Béla érszakácsi mester faragott ki, szintén Szász Károly adományaként. Rajta két évszám: 1942–2012, középen kenyer és kehely motívummal, fölötte pedig idézet a 90. zsolttárból: „A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő...”

Az ünnepségre meghívót kaptak az elszármazott, egykori egyháztagok, a valamikor itt szolgáló lelkészek, tanítók, Érszakácsi és Alsószopor települések vezetői. Közel 200-an gyűltünk össze a hálaadásra. Miután megtörtént az új faragott kapu megáldása, bevonultunk a templomba. A Zsolt 90,1-4 alapján ígét hirdetett Nagy Sándor, a Nagykárolyi Egyházmegye esperese. Ezek után ünnepi műsor következett, elhangzott néhány ének és szavalat. A meghívott lelkészek köszöntötték a gyülekezetet, vendégeink ajándékokat adták át a templom részére.

Hadd álljon itt annak a 18 családfőnek a neve, családjaik létszámával egyetemben, kiknek köszönhetően 70 év eltelté után ünnepet szentelhetünk: Bai Miklós 6 lélek, Bai Sándor 3 lélek, Balogh Miklós 6 lélek, Dari Mihály 7 lélek, Forgács Mihály 5 lélek, Kása Ferenc 4 lélek, Keresztesi Mihály 6 lélek,

Keresztesi Zsigmond 6 lélek, Király Bálint 2 lélek, Király József 4 lélek, Király Zsigmond 4 lélek, Kocsis Ferenc 6 lélek, Solyom Mihály 3 lélek, Szász Mihály 4 lélek, Széri Ferenc 9 lélek, Széri Miklós 6 lélek, Tóth Bálint 6 lélek, Varga Mihály 4 lélek. Összesen 18 család, 91 lélek. Az akkor érkezők közül még, hála Istennek, heten életben vannak.

Az ünnepség az emléktábla leleplezésével és áldással, majd nemzeti imánk elének-lésével zárult, majd meghívott vendégeinkel átvonultunk a templom melletti, mára sajnos már üressé vált iskolába, ahol szeretvendégség keretében adtuk hálát Istennek a találkozásért. Ennek végére szívárvány ragyogta be az eget. Úgy éreztük, 70 év után Isten megújította szövetségét e kis közösséggel.

Az egyik ideérkező földműves atyánkfíat költői vénával áldotta meg az Isten. Király Zsigmond 1897-ben született Sarmaságon és új otthonában, Szekeresen halt meg 1961-ben. Mintegy kétszáz vers maradt utána kéziratban. Lánya és unokája is az ő verseit szavalták az ünnepen. Talán egy kis kötetre való megjelenhetne nyomtatásban is belőle.

FÜLÖP JÁNOS lelképásztor

Az én falum

*Az én falum egy fennsíkon, fent az erdő szélén
Távol a világ zajától, meghúzódik szépen.
Nem zavarja békés csendjét, a városi láрма
Gyönyörű egy csöndes tájék, mint egy panoráma.*

*Ha felmegyek kis falumnak, most épült tornyára
Belátszik a hepehupás vén Szilágy határa.
Zilahnál a Meszes kéklík, Krasznán túl a Rézhegy
A Bükkön túl a Nagybányai, s Mármarosai bércek.*

*Magas bércek melyeket zöld erdők koszorúznak
S bércek alján szőlőt termő dombok sorakoznak.
Északon meg lelátni az alföldi rónára
Róna szélén Ady Endre szülőfalujára.*

*A rónán át messze látni egészen Munkácsig
S az alföldről sok-sok falu fehér tornya látszik.
Elmerengve nézegetem csöndes nyári estén
Milyen szép és titokzatos ez a nagy mindenség.*

*Olyan kifürkészhetetlen a természet titka
Dicsőség és hála Annak, aki ezt alkotta.
Bár akármerre tekintsek e nagy mindenségben
Csak te vagy az alkotója, nagy hatalmú Isten.*

*(...) Befogok és nem törődök a világ bajával
Ekém után versenyzek a pacsirta dalával
Akármerre vígyen a sors, akármerre járok
Erdő széli kis falumba mindig visszavágyok.*

KIRÁLY ZSIGMOND, 1956. augusztus 13.

ZENETÁBOR AZ ÉRMELLÉKEN

Az Úrnak zengjen az ének!

A fiatalok zenei szolgálata a hegyközszentmiklósi református templomban

Az Érmelléki Egyházmegye második alkalommal szervezte meg az ifjúsági nyári zenei táborát a hegyközszentmiklósi termálfürdőn. A tábor július 2-án kezdődött és július 8-án ért véget, a hegyközszentmiklósi református templomban tartott ünnepi zenés istentisztelettel.

Ebben az évben nem csupán az Érmellékről jelentkeztek fiatalok, hanem a szilágyosmlyói, nagybányai és a bihari egyházmegyéből is. A résztvevők a következő településekről érkeztek: Albis, Bihardiószeg, Érady, Erkeserű, Érszemjén, Érselénd, Hegyközszentmiklós, Kémer, Koltó, Nagyvárad, Szentjobb, Székelyhíd és Szilágyborzás.

A táborba 33 olyan fiatal jelentkezett, akik elsősorban valamilyen hangszeren akartak megtanulni játszani, vagy éppen fejleszteni kívánták a már meglévő ismereteiket. Lehetőségük volt furulya, gitár és szintetizátor között választani, ugyanis az oktatás és foglalkoztatás ezen a három hangszeren folyt, napi több órában. A furulyát **Ghitea Angéla** bihariószegi kántor-zenetanár és **Simon Szabó István** éradosi lelkész oktatták. A gitároktatást **Kiss Huba-Ernő** nagyváradai kántor-zenetanár végezte, **Fülöp Gábor** koltói kántor-zenetanár pedig szintetizátoron tanította az erre jelentkezőket.

A napi tevékenységek áhítattal kezdődtek és fejeződtek be, amely alkalmakon a helyi és a környékbeli lelkészek szolgáltak és próbálták minden nap igei útravalóval ellátni a résztvevőket. A foglalkozások és a zeneórák mellett egy rövid előadásorozatra is sor került, melynek során **Orosz Otília Valéria** egyházkerületi zenei előadó a népdalok világába próbálta bevezetni a fiatalokat. A sűrű program mellett az ifjaknak le-

hetőségük volt a temálfürdő vizében hűsölni, ami igen kedvelt része volt a napi tevékenységeknek. A napok igazi zenés hangulatban teltek és végződtek, hiszen esténként szívesen és örömmel nótáztak és zenéltek együtt a fiatalok a strand vendégeivel.

A tábor zárómomentuma vasárnap délelőtt volt a hegyközszentmiklósi református templomban, ahol a fiatalok zenei szolgálat során mutatták be a táborban tanult énekeket, zenei darabokat, az ott szerzett tapasztalatok és ismeretek alapján, megörvendezve ezzel a jelenlevő gyülekezetet, legfőképpen a szülőket. Az ünnepi istentiszteleten **Rákosi Jenő** érmelléki esperes hirdette Isten Igéjét a Csel 4,13-22 alapján, kiemelve azt, hogy a fiatalok számára szükségese az ilyen egyházi alkalmak, amelyek kiemelik őket a világ hétköznapjaiból és közelebb viszik ahhoz a Jézushoz, akinek a nevében Péter és János is gyógyított. Az egybegyűlteket **Árus Csongor-László** helybéli tiszteletes is köszöntötte, akinek a segítségére a tábor ideje alatt is mindig számíthattunk.

A zenei tábor során igyekeztünk elsősorban református énekeinket tanítani, népszerűsíteni, illetve olyan népdalszövegeket, ifjúsági énekeket, spirituálékat tanítani, amelyek igei tartalmuk által a vallásos énekek értékesebb rétegét képezik. Mindemellett ezek hangszeres kíséretét is igyekeztünk a gyermekeknek megmutatni és velük együtt megvalósítani.

A jövőre nézve jó reménységünk van afelől, hogy a zenei tábornak folytatása lesz a 2013-as esztendőben is, ifjaink épülésére, zenei és hitbéli fejlődésére, gazdagodására.

HERMAN CSABA

BELÉNYESSONKOLYOS,
KÖRÖSJÁNOSFALVA

Csodák látói

„Mert veled harci seregen is átfutok, az én Istenemmel köfalon is átugrom.” (2Sám 22,30)

A rendkívül sikeres 2011-es év után a belényessonkolyosi és körösjánosfalvi gyülekezetek újabb feladatok elvégzésére szánták el magukat.

Jánosfalván már régebb óta érett a templom külső felújítása. Az alálhulló kisebb-nagyobb vakolatdarabok veszélyt jelentettek a járókelőkre nézve.

Annyi, de annyi ok van, amiért az emberek kerülnek az Isten házába..., legalább a balesetveszély ne tartozzon közéjük.

A templom 2009-es belső felújítása után, több éves készülődést, pénzügyűjtést, pályázatot követően 2012 júniusában kezdődhetett el a javító munka. Az elvégzésre kerülő munkafolyamatok újabb és újabb tennivalót adtak a lelkipásztornak éppúgy, mint Kádár Istvánnak, a gyülekezet gondnokának. Az építőanyagok beszerzése, a mesterek megkeresése, a velük való egyezkedés, s persze mindezek a szűkre szabott idői korlátok között, nemegyszer leküzdhetetlennek tűnő akadályoknak, falaknak látszóttak. De Isten adott erőt és hitet a magas falak előtt! S bár a munka még nincs teljesen befejezve, bár még mindig van miért imádkozni és tenni, a megszépülő templom és környéke, az oda igyekezők öröme további erőforrás számunkra.

„Mert kívánlak titeket látni..., hogy együtt felbuzduljunk ti nálatok egymás hite által.” (Róm 1,11-12) Mindezek mellett Sonkolyoson is komoly munka folyt. A gyülekezetre, alig hogy befejezte a parókia és a templom közös központi fűtésének kiépítését, újabb halaszthatatlan feladat hárult.

Egy kibontakozó testvéri kapcsolat külső felteletit kellett megteremteni. Régóta dédelgetett vágya vált valóra idén gyülekezeteinknek, amikor is egy holland ifjúsági csoport jelezte, hogy nálunk kívánnak tölteni 10 napot, lelkiekben és kézzel munkával is segítve a közösségünket. A nekik otthont adó épületet azonban – melyben évtizedek óta iskola működött, s mely csak a közelmúltban került vissza a gyülekezet használatába – teljesen fel kellett újítani. Falak omoltak és épültek, új ablakok, ajtók kerültek a házra, s a fürdőszobákat sem nélkülözhetjük tovább. Volt, ahol csak festésre futotta az időből, pénzből. Végül is Istennek és a dolgoz presbitériumnak, gyülekezeti tagoknak hála, elkészültünk időre, és rendkívül áldásos másfél hetet tölthettük vendégeinkkel együtt.

S mindezek kisgyülekezetekben történtek, szükös anyagi lehetőségek között. Erre mondom én, hogy csoda. Mi pedig nem tudunk mást tenni, mint magasztalni Istent, mert éppen bennünket választott ki, hogy csodát tegyen velünk.

SZABÓ ÁRPÁD CSABA lelkipásztor

Reformátusok az Erdőháton (3.)

Az erdőháti települések lakossága a 16. század vége felé nagyrészt mind református, azaz a reformáció által megújított egyházak tagja lett. A reformáció elterjedése újjá alakította az egyházi életet, de áldásos hatással van a lakosság művelődésére és gazdasági életére is. A meglévő templomokból eltávolították a képeket és szobrokat.

A reformáció tanítását a buzgó lelkipásztorok hirdették. A református hit legbuzgóbb tisztelője Méliusz Juhász Péter, akit Debrecenben püspökké választottak meg. Az Erdőhát részein is megszervezte a református egyházat, és szilárd, erős alapokra építette, a leghevesebb támadásokkal szemben is.

Az első református erdélyi fejedelem, aki győzelmesen védte meg a reformátusok szabadságát, Bocskai István volt, aki később Magyarország királya és Nagyszalonta város alapítója is. A győztes bécsi békeszerződéssel biztosította a protestánsok részére a vallásszabadságot. Őt követték Bethlen Gábor, majd I. és II. Rákóczi György erdélyi fejedelem is.

Ezután a török csapatok betörték Erdélybe, valamint az erdőháti részekre is és végigpusztították azokat. Apafi Mihály (1662-1690) erdélyi fejedelemmel véget ért az önálló erdélyi fejedelemség és a protestantizmus nagyon nehéz sorsra jutott. Egyedüli fegyverével, az Istenbe vetett hittel, azonban megvédte magát az osztrák Habsburgoktól.

Nagyszalonta református lelkészei

A következőkben időrendi sorban ismertetem Nagyszalonta református lelkészeit. 1637-ben a Debrecenben tartott zsinaton avatták lelkésszé Huszti Andrást. Ő volt az első ismert szalontai református lelkész.

Pankotai István (1640-1660) a szalontai református iskola növendéke. Nálunk írja meg a Nagyváradon kinyomatott Szent-Hilárius című művét, amelyben méltatja a szalontai református oktatást.

Lovassi Péter (1737-1775) ideje alatt építettek a ma is álló református templomot, amely a harmadik temploma volt városunknak.

Ertsei Sámuel (1768-1793). Utóbb a bihari református egyházmegye esperese is.

Papp János (1777-1802) szülővárosából, Debrecenből jött hozzánk és haláláig hirdette Isten igéjét. Ő is a bihari egyházmegye esperese.

Nagy József (1822-1848) nagyváradai születésű, a bécsi teológián végzett. Haláláig szolgált Arany János diáksága majd tanítósága idején, iskolának főfelügyelője és egyházmegyei főjegyző. 1822-ben alakult meg az önálló nagyszalontai egyházmegye.

Balogh Péter (1822-1860) 1822-ben kerül városunkba, mint segédlelkész, majd rövi-

desen lelkész. A nagyszalontai egyházmegye esperese, majd 1860-ban püspök lett és Debrecenbe költözik. Nevét utca örökíti meg városunkban.

Szél Kálmán 1860-ban kerül Szalontára, mint segédlelkész, de hamarosan választott lelkész. 53 éven keresztül szolgált Szalontán. Eközben egyházmegyei főjegyző, majd esperes. Az ő idején egyházmegyénk gondnoka Gróf Tisza István miniszterelnök (1902-1918). Arany János leánya, Juliska a felesége, aki sajnos nagyon fiatalon elhunyt. 75 éves koráig szolgál. Nyugdíjas éveit Debrecenben tölti. 85 évesen ott hunyt el. Szintén utca viseli nevét városunkban.

Böszörményi Lajos Kötvegéből jött hozzánk. Ő írta meg a hiteles adatokat tartalmazó Nagyszalonta város történetében a helybeli egyházak történetét. 1914-ben Szél Kálmántól átveszi a lelkészi hivatalt és az esperességet. 1932-ben, 84 évesen vonult vissza, rá egy évre Nagyszalontán elhunyt.

EGY TÚZESET TANULSÁGAI

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

zösen kezdtek gyűjtésbe, jótékonyági koncertet is szerveztek. A feleség főnöke is megjelent, pénzt és bútort ajánlott. A Mária Rádió felhívásának köszönhetően sikerült megvásárolni az új cserpeket. Az iskolákban, ahova a gyerekek járnak jótékonyági rendezvényeket szerveztek, az osztálytársak összeadták a tankönyveket, tanszereket. Mondhatni az egész város összefogott.

Emellett a Bihari Egyházmegye gyülekezetei is példásan adakoztak. A család egyik Nagybányán élő tagja hívott fel telefonon, hogy segítsék, ha tudok. Megszületett a felhívás, az egyházmegyében minden gyülekezet tudomást szerzett a gyűjtésről. Az erre a célra megnyitott bankszámlára lassan-lassan gyűltek a pénzadományok, melynek eredményeként 10.250 RON gyűlt össze. Emellett Nacsádiné Csuka Melinda kórházlelkész ágyneműket, pokrócokat, ruhát juttatott a családnak Nanne Sterenborg és az onstweddei református gyülekezet munkaközössége nevében.

E cikkben szeretnénk köszönetet mondani a felhívásra jelentkező adományozóknak. Nevük mellett az összeget találják, hogy ki mennyivel segítette a családot (a sorrendet az adományok érkezési ideje szerint rögzítettük): Nagyvárad-Rét (1100), Nagyvárad-Velence (1000), Belényesújlak (1600), Belényesújlaki Rezgő Néptánc-csoport (400), Tamáshida (500), Hegyközszáldobágy (1000), Nyüved (500), Magyarremete (2350), Nagyvárad-Ósi (800), Biharvajda (500), Feketeerdő (450), egy máramarosi gyülekezeti tag, név nélkül (50). Emellett a mezőtelegi és fugyivásárhelyi gyüle-

Debreceni István Nagyszalonta szülőtte. 1910-ben segédlelkész, majd 1914-ben lelkész. 1924-ben Szatmárra távozik. Irodalmi munkája jelentős.

Arday Aladár Gyantáról jött hozzánk 1933-ban. 1948-ban a Királyhágómelléki Egyházkerület püspöke lett. Ő volt az utolsó esperese a szalontai egyházmegyének, amely 1948-ban megszűnt, azaz egyesült a váradi egyházmegyével.

Nits István 1954-1960 között lugosi esperes. Egyházi költőként ismert. E sorok írója az ő ideje alatt konfirmált. Élesdre távozik tőlünk.

Kónya Sándor 1967-1990 között vezette egyházközségünket, amely a kommunista diktatúra idejére esett.

Mikló Ferencz várasfenesi születésű, Gyantáról jött hozzánk. 1990. május 1-jén foglalta el a lelkészi hivatalt. Eredményes munkájáért hálás a szalontai református közösség. (Vége)

Összeállította: NAGY ÁRPÁD nagyszalontai gondnok

Számos helyről jött a segítség, a bajba jutott Czapp család számára

kezet is segített az iskolai akciók keretében, valamint a biharpüspöki gyülekezet – még a gyűjtés meghirdetése előtt – 4000 RON adományt juttatott el a családnak.

Kívánjuk, hogy az Úr Isten sokszorosan térítse meg a jókedvű adakozók adományait. Soha ne feledkezzünk meg rászoruló felebarátainkról! Annak idején, az ötezer ember megvendéglésekor az öt kenyér és két hal megszaporítása után mindenki jól lakott és még maradt is tizenkét tele kosárral. (Mk 6,30-44)

A család köszöni mindenkinek, aki segített, azoknak is, akik most nem lettek megemlítve. Azt tervezik, hogy ők is tovább fognak adni, abból, amit kaptak azoknak, akik náluk is kevesebbel rendelkeznek.

Valahogy így kellene elfogadnunk a megpróbáltatásokat: méltósággal, reménnyel, Istenbe vetett bizalommal és hittel, tudva azt, hogy az igazi Krisztus-követők odafigyelnek és számíthatnak egymásra.

A presbiter és az igehirdetés

Több alkalom adódott arra, hogy néhány gondolatot elmondjunk igehirdetők körében arról, hogy az idők folyamán miként változott, módosult a prédikáció szerepe, s miként jut benne szóhoz manapság a gyülekezet.

Valamikor – legalább másfél évezreden át – a kész igehirdető, egy kész igehirdetést adott át a gyülekezetnek. A modern kommunikáció-kutatás viszont feltárta, hogy milyen hosszú folyamat végeredménye egy-egy szónoki megnyilatkozás, legyen az vallásos, vagy világi. Bonyolult kölcsönhatások eredménye. A mai református keresztyén igehirdetés – ha valóban az – az igehirdető és gyülekezet közös Istenre figyelésének gyümölcse. Jó, ha erről a gyülekezet is tud. Ha ilyen fontos az igehirdetésben a gyülekezet szerepe, talán kiemelten fontos a presbiter szerepe az igehirdetés létrejöttében.

Hajdan nem jelentett különösebb problémát az, hogy egy bizonyos latin nyelvű szertartás egyformán elmondható volt Itáliában és Burgundiában, germánok és magyarok körében, tehát bárhol a világon. A reformáció tette általánossá – nem kis küzdelmek és áldozatok árán – a népvilág istentiszteletét és igehirdetését. Szépen fogalmazza ezt meg – 1991. januárjában múlt 450 éve – a nagy Sylvester János, az első Magyarországon készült magyar nyelvű könyv, az 1541-ben Sárovarórt kiadott *Ujtestamentumfordítás* bevezetőjében: „Minden népnek az ő nyelvén, minden imádjá nevé...” Óriási fordulópont volt ez Isten magyar népe történetében.

Később már az is nyilvánvalóvá vált, hogy másként kell igét hirdetni gyermekeknek és öregeknek, egy tömeggyülekezetben, vagy kicsi házi-istentiszteleten. Ma viszont már azt kell meglátni, hogy az igehirdetés nem nélkülözheti a gyülekezet alkotó közreműködését. Nemcsak az igehirdető személye, de az egész eklézsia is aktív munkás az igehirdetés szolgálatában. Ha ez így van, még nagyobb felelősség és szolgálat hárul a presbiterre e vonatkozásban is.

Az egykori igehirdetés-elmélet azt tanította, hogy a prédikáció is olyan kész műalkotás, mint egy márványszobor. Sem elvenni belőle, sem hozzáadni semmit nem lehet. A kész prédikációt el lehet fogadni, el lehet utasítani. Az már olyan, amilyennek megalkották. A gyülekezet ekként vette át a kész igehirdetést. Hajlama és vérmérséklete szerint értékelt, bírálta – mint bármely más műalkotást. Általában nem vált személyiségének részévé. Hogyan is vált volna azzá?

Mára minden megváltozott. Valljuk, hogy az igehirdető személyiségének – mint hajdanán a profétákénak – tükröződnie kell az igehirdetésben. Benne van múltja, jelene, hite, reménye, tudása. A másik oldalon az átvevő gyülekezet sem valamiféle monolit. Tagjaiban más-más öntudat, gond, remény, terv feszül. Megszűntek bizonyos egységesítő tényezők is. Ilyenek voltak a család-, nemzet-, hittudat. A napi gondok nagyjából egyformák voltak egykor. Ma sokfélék. A gyülekezet az igehirdető felé sugározza sokféle létkérdését, elvárását, kételyét, gondját. Ha „jó” az igehirdető, akkor antennája fogja mindezeket. Ezek

beépülnek igehirdetésébe, s a végeredmény érkezik vissza a gyülekezethez. Így az igehirdetés már nem a prédikátor egyéni műalkotása, hanem a gyülekezettel folytatott közös erőfeszítés eredménye. Hogyan alakul ez a gyakorlatban?

Az igehirdető igyekszik az igehallgatót minél jobban megismerni. A gyülekezet pedig arra törekszik, hogy gondjait közölje az igehirdetővel. (Tehát amikor lelkipásztorunkkal találkozunk, ne az időjárásról, politikáról, sportról társalkodjunk vele. Úgy beszéljünk vele, ahogy orvosunkkal szokás, akitől segítséget várunk.)

Vegye komolyan a presbiter azt, hogy az istentiszteletre és más igehirdetési alkalmakra az igehirdetőért s az igéért imádkozva készül. Ez lényeges teendő. Ha azt valljuk, hogy az Ige hitünk és életünk egyetlenegy zsinórmértéke, tehát az igehirdetés hitünkkel és életünkkel foglalkozik sorsdöntő módon, akkor tárjuk Isten elé bizalommal hitünk és életünk kérdéseit. (Még az igehirdetés előtti utolsó pillanatokban is ad az istentiszteleti rendtartás alkalmat erre, amikor így énekelhetünk: „Szűkölködünk nagy mértékben...”)

Az sem mindegy, hogy miként veszünk részt az istentiszteleten. Lehet a körülöttünk ülők ruházatát, hajviseletét nézegetni, az elmúlt hét gondjain, a jövő hét tervein elmélázni. Viszont lehet az igehirdető szemébe tekinteni. A szemsugarak találkozása kommunikációs kapcsolatot teremt, mely nemcsak a megértést mozdítja elő, de üzeneteket is visz-hoz. Aldott emlékü Nagy Barna professzor mondta egy gyülekezeti szolgálat után – vidéki eklézsiaiban járt –, a figyelő tekintetek valósággyal szívták belőle a gondolatokat. Ennek következtében több olyan igazságot fogalmazhatott meg, melyre annak előtte nem is gondolt volna. Így is közreműködhet a gyülekezet a prédikáció létrejöttében...

Az igehirdetésnek utólete is van. Az igének ne csak hallgatói, de megtérői is legyenek... Megvalósul-e, s miként valósul meg Isten üzenete személyes életünkben, majd általunk a közéletben?

Még sok más lehetőség is van az igehirdetésben való együttműködésre. Többféle szokás, hogy a presbiter, esetleg a gyülekezet más tagjai akár közvetlenül az istentisztelet után, akár más alkalommal tovább elmélkednek az igehirdetésen. Ez nem valamiféle „kiértékelés”, nem is mustrálgatás. Az Ige megélésének és alkalmazásának lehetőségeiről beszélgetnek. Ki-kik közkinccsé teszi azt, amit létrehozott benne a meghallott Ige. Ugyanakkor visszajelzés az igehirdető hasznára. Ez is része a prédikáció „életének”. Tulajdonképpen erre is gondolt Luther Márton, amikor az egyház ismertetőjelei közé felvette a hívek „mutuum colloquium”-ját, beszélgetését.

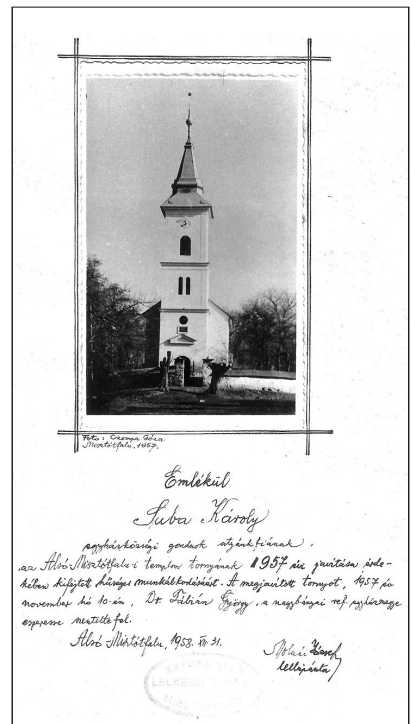
S végül, amikor a presbiter egyéni imában megköszöni az adott igehirdetést, s az általuk nyert szolgálatot, s már a legközelebbi igehirdetés előkészítésében vesz részt. (Részlet a szerző Légy köszikla! című könyvéből, Bp. 1991.)

ŐRZŐK A STRÁZSÁN

Édesapám, példaképem

„Cselekedetekből igazul meg az ember” (Jak 2,24)

Édesapám jelszava ez volt: „imádkozz és dolgozz!” Bibliájának az asztal szélén megszokott helye volt, ezt reggeli teendő után minden nap kinyitotta és olvasta, ezzel erősítve hitét és kérve Isten áldását a napi munkára. Aztán következett a „früstsök” (reggeli).

Gyülekezetének hosszú évek során presbiterre és gondnoka volt. Gondnoksága idejében, 1957-ben az Alsó-misztótfalusi templomtorony javításában végzett munkájáról tanúskodik a mellékelt emléklap.

Az 1960-as években épült az új parókia nt. Molnár József Károly szolgálata alatt és Kós Károly tervezése szerint.

Édesanyám és három lánya, sokan másokkal együtt, részt vettünk a munkában, a vályog szállításban és méz oltásban.

A családi fészeken arra tanítottak: „A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután bekeszerető, méltányos, engedelmes és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.” (Jak 3,17)

Ez volt Édesapám! Példaképem! Bizony-ságtételem!

OLVASÓLÁMPA

Kórházi csendes percek

Örömmel vettem kézbe Nagy Lajos: *Igék hétköznapokra* című meditációs kötetének II. részét, amely a tavaly a Veszprémi Kórház Belgyógyászati Centrumában elhangzott hétkezdő Igei gondolatokat tartalmazza. A kórházi szolgálatban annyira hiányzó, a segítők erősítését, bátorítását célzó írás, az első kötethez hasonlóan, a Dunántúli Egyházkerület gondozásában jelent meg.

„Az egészségügy folyamatos értékvesztése az elmúlt évtizedekben természetes módon érintette, meghatározta az orvosi pályát választók körét is. Akik már itt dolgoznak, gyakran előbb-utóbb belefásulnak” – írja Dr. Lakatos László főorvos az előszóban. „Mindannyian vigasztalásra szorultunk: mi emberek azonban egymásnak sokszor csak gyarló vigasztalói tudunk lenni, az Úr a mi valóságos vigasztalónk – de ha Ő megvigasztal bennünket, akkor mi is meg tudunk vigasztalni másokat” – emlékezett főtisztelőt Dr. Steinbach József püspök úr a kötet ajánlójában.

Megvigasztalt segítőtvé válni – ehhez szükség van Urunk megújító szavára. A szerző ezzel a hittel, vágygal szolgál együtt a kórház gyógyítóival. Saját szolgálata során, betegek lelkgondozása közben maga is átéli, a hétköznapi verejtékes valóságában szükséges időnként megállni és emlékezni. Mire? Belenézve a szenvedő ember szemébe hinni, tudni, tapasztalni, hogy a gyógyítás során más erőviszonyok is jelen vannak és hatnak. A kórházi lelkész így emlékezett erre: „az ember úgy van megteremtve, hogy a gondokra – jó esetben – keresi a megoldást... s mindeközben megszólal egy szelíd belső hang: Minden gondotokat őrea vessétek, mert neki gondja van reátok. Amikor ez realizálódik és célba ér, akkor

lejátsszódik a lélekben az a drámai fordulat, amit katarzisként hívunk. A katarzis lelki megtisztulás, ebben a konstellációban: élet-centrum-váltás”.

Nagy Lajos hétfő reggeli meditációi kórházi közegben, gyógyítók között mutatnak arra az emberközpontú medicinára, melyben az élet Ura és Alkotója a lélek és Lélek által teszi teljessé és tisztábbá a diagnosztikai képet, megszenteli a gyógyítást, kezelést, betegápolást. A most megjelent, immár II. kötet a korábbi gyakorlatot követve a napi hírek, egyházi és társadalmi ünnepek, aktuális évfordulók tényéből indulva, nagyobb összefüggéseket látat. „Az 55. zsolnárból kiragadott idézet, rendkívül plasztikusan állítja elénk a bajok reális jelenlétét az egyén és/vagy a közösség életében. Úgy azonban, hogy a velőtrázó kínok közepette is felmutatja a kimenekedés egyetlen lehetőségét. Kodály Zoltán e zsolnárt, illetve ennek a Kecskeméti Vég Mihály által írt parafázisa alapján komponálta meg világhírű oratóriumát a Psalmus Hungaricust. Az ember e mű átélésekor azt érzi: a Magyar Zsolnárt nemzeti nyomorúságunk örökszép panaszdala – örök érvényűen. Azonban a hangsúly mégsem a panaszon van, hanem a zsolnárt gondolatmenetének idvezítő végkifejletén: Én pedig tebenned bízom”

A segítők segítése, Isten Igéje erejével, ugyanakkor szakmai nyelven, mégis a hétköznapi realitásban – mindezt megtaláljuk a most megjelent műben. A kötet hasznos olvasmány – bárkinek, s ugyanakkor építő ajándék lehet számos segítőknek. (A kötet megvásárolható a református könyvesboltokban, illetve megrendelhető a DTRE Püspöki Hivatalában)

GÁL JUDIT

TOLLVONÁS

Isten a tenyerén hord

A Nagyvárad-szőlősi asszonyok hálával, köszönettel adóznak Istenüknek a sok jósáért, figyelemért és szeretetért, amit Istentől kapnak életükben. A saját családjuk, munkahelyük mellett nagyon fontos szerepük van az egyházuk szolgálatában. A legnagyobb feladatuk egyike a parókiájuk mihamarabbi befejezése. A kétkezi munkájuk eddigi eredménye: termopán ablakok az épületre, de még szükségesek ablak, ajtó és sok minden...

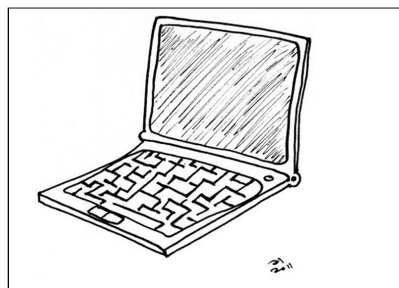
Úgy gondolták, a sok kicsi is sokra megy. Lelkesen jönnek hétről-hétre, készítik a száraztészta t. Minden esemény alkalmával ott vannak, ahol szükség van a segítségre.

Jómagam, a Nőszövetség elnökeként, büszke vagyok rájuk és tisztelettel, szeretettel állok mellettük, ezért is érzem azt, hogy Isten a tenyerén hord. Urunk olyan feladatokat ruház ránk, amitől nem riadunk meg, hanem sietünk megoldani. Imádkozással, beszélgetéssel, együttléttel, munkával.

A nyár folyamán két hónapi szabadság következett, ezalatt szünetelt a száraztészta készítése. Hiszem, hogy kellemes pihenésben volt része minden nőtestvérünknek, egészségben, szeretetben, melyet a megújult folytatás követ.

SZÉLL KATALIN

FIRKA

Labirintus

Adorjáni László karikatúrája

A vadlibák okossága

Gyermekkoromban órákon keresztül gyönyörködtem a vadlibák repülésében. Több olyan okos dolgot megfigyeltem, amit a szakkönyvek is kiemelnek ezen a területen.

A vadlibák csoportosan, V alakban szállnak. Repülés közben szárny-csapásaikkal mozgásban tartják a levegőt, s annak felhajtóereje segíti a soron következő libát a repülésben. Így lehetséges, hogy csoportosan hetvenegy százalékkal hosszabb utat tesznek meg, mintha csak egyetlen pár liba repülne.

Mi emberek is, ha egymást segítve dolgozunk, s közösségként végezzük a munkát, sokkal gyorsabban és könnyebben érjük el a közös célunkat. A csoportosan megszervezett munka, minden esetben hatékonyabb.

Ha egy vadliba kirepül a sorból és egyedül próbál célhoz érni, azonnal lelassul, mert nem segíti át többé a levegő emelő hatása, amelyet a többi liba szárnycsapásai biztosítanak számára.

Amikor a vezető vadliba elfárad, egy másik veszi át helyét az élen. A közösségben el kell fogadnunk egymásra utaltságunkat, s a megfelelő pillanatban át kell adni vagy venni a munkát éppúgy, mint a vezetést. Egy megfáradt hadvezér képtelen új rohamra vezetni katonáit.

Repülés közben a hátsó vadlibák hangosan gágognak, hogy az elsőket erőfeszítéseikben biztassák. Egy közösség nem létezhet szurkolók nélkül, és fontos, hogy a „gágogás” biztató legyen. Biztassuk a jóra, lelkesítsük egymást. És vigyázzunk, hogy „gágogásunk” fals, vagy félrevezető ne legyen.

Ha egy vadliba megbetegszik, két társa leszáll vele, s addig együtt maradnak, amíg meggyógyul vagy elpusztul. A libák ezután visszatérnek a saját közösségükhöz hármasban, vagy már csak ketten. Olykor egy másik közösséggel repülnek tovább mindaddig, amíg el nem érik sajátjukat.

Ha ennyi és ily jellegű együttérzés van bennünk, mint a vadlibákban, akkor átsegítjük egymást a nehéz időkön, ahogyan ők teszik. Fordítsunk nagyobb gondot megbetegedett, egészségileg lerobbant embertársaink gondozására.

A vadlibák okossága legyen példaértékű számunkra, hogy jobban megbecsüljük közösségi életünket.

BÁNYAI LÁSZLÓ

✿ **ÖTVENNÉGY ÉVE KONFIRMÁLTAK TALÁLKOZTAK.** Ünneppnap volt a zsigói református gyülekezetben, július 29-én, vasárnap délelőtt. Hazajöttek az 54 éve itt, együtt konfirmáltak. Azok, akik itt jártak iskolába, és a gyökereik innen erednek.

Az előző években megünnepelték az 50., majd az 52. évfordulót, melyeken úgy határoztunk, hogy két évente találkozzunk. Sajnos évről-évre egyre kevesebben jönnek el... Fogyatosunk, az évek telnek – mondták most is, szomorkás hangon. De az arcon mégis a mosoly, szeretet, vidámság és a találkozás öröme lángolt. Jelen voltak Zilahról, Nagyváradról, Szatmárnémetiből, Nagyváradról, Kolozsvárról, Bánffyújváradról, Brassóból. Kedves kis csapat, akik nem felejtik el szülővárosukat, iskolájukat, anyaszentegyházukat és templomukat.

A nap legmeghatározóbb eseménye a templomi együttlét volt. **Molnár Endre** tiszteletes úr velünk egyidős, gyermekkori jóbarát. Az istentisztelet során a Jel 2,10 alapján szolgált szívhez szóló, tanulságos igehirdetéssel.

Ünneppnap volt ez találkozás mindannyiunk számára, megköszönve Isten kegyelmét, szeretetét, mely erőforrás az élet továbbfolytatásához. A közös ebéd alatt sokat beszélgettünk egymással. Velünk volt 82 éves tanárunk: Deák Zoltán is. Mindig örömmel jön a találkozókra, fürkésző szemekkel néz végig mindenkin, tekintetén ott van az elégedett mosoly. Neki és feleségének, Mancsi néniének, aki egészségi okok miatt nem lehetett jelen, megköszöntük a komoly életre nevelést és tanítást.

Boldogan köszöntünk el egymástól, a viszontlátás reményében!

SZÉLL KATALIN

✿ **EGYHÁZMEGYEI KRISZ-TÁBOR NAGYTARNÁN.** *Kisértések* témában Nagytarnán szerveztek ifjúsági táborát a Szatmári Egyházmegye lelkészei és teológusai, július 29. és augusztus 4. között. Összesen 12 gyülekezet képviseltette magát, 55 ifjúval és 12 felvigyázóval. Előadások, istentiszteletek, bibliaórák, vetélkedők, koncertek, humor, est, tánc, karaoké, tábortűz, kirándulás színesítették a fiatalok programját.

Szinte minden délelőtt énektanulással és előadással kezdődött a nap. Az előadások őszinték, fiatalosak és tanulságosak voltak. **Somfalvi Edit** teológiai tanár a kísértés lelki folyamatairól tartott előadást a virtuális világban felnövekedett nemzedéknek. **Óri-Pákay Franciska** a tőle megszokott nyíltsággal beszélt arról, hogyan lett Jézus követője és bátorította a fiatalokat arra, hogy ne szé-

gyelljék hitüket megvallani. **Dr. Vass Zoltán** laboratóriumi főorvos, a szexuális kisértések témakörben a nemi betegségekről beszélt. **Rácz Ervin** lelkész az istenközpontúságra hívta fel a hallgatók figyelmét, mely a boldog élet kulcsa.

Istentiszteletek és bibliaórák adtak alkalmat arra, hogy az Ige fölé hajolva tanuljanak a fiatalok. Szórakozásra is volt bőven lehetőség héten, melynek során a fiatalok három vetélkedős csoportba tömörültek. Kirándulásra is sor került, ahol szalonnasütés és íjászbemutató várta a csapatokat.

Nem unatkoztak esténként sem a táborlakók. Koncertezett a pálfalvai ifjúság, élő koncertet adott az Élő Kövek zenekar. Székely Zolt és Mihály Gergő a rekeszizmokot is próbára tette a humoresten. Kása Zolt és Melinda tánc házzá varázsolta a nagyarnai parókia udvarát.

RÁCZ ERVIN

✿ **A TEMESVÁRI IFJAK NYÁRI TÁBOROZÁSA.** Immár hagyománynak tekinthető, hogy a Temesvár Belvárosi Református Egyházközség keretén belül működő két ificsoport közös táborával köszöntötte a nyarat. A helyszín a jól bevált, kellemes és otthonos kládovai táborhely, mely az Arad-Mosóczi Református Egyházközség jóvoltából tárt karokkal fogadja minden évben a lelkes táborozókat. Idén június 29. és július 7. között mintegy harmincnyolcan, ifisek és frissen konfirmáltak tapasztalhattak meg **Demeter Sándor** lelképásztor vezetésével, hogy jó már fiatal korban Isten akaratát fürkészve együtt lenni, közösséggé kovácsolódni.

A reggeli egyéni csendességen, a napi két áhítaton és a kiscsoportos beszélgetéseken keresztül napról napra közösen indulhattunk el az önvizsgálattól és önismerettől, a barátság és felelősség megvizsgálásán át Isten akaratáig és az által számunkra kijelölt személyes feladatig. A délutáni áhítatok alkalmával különböző újszövetségi személyek Jézussal való találkozásából tanulhattunk: vajon kész vagyok-e találkozni Jézussal és engedelmeskedni, vagy még mindig csupán a kéréseim végett keresem Őt?

A jókedv, éneklés, sportolás, kirándulás és kreatív esti program szintén fontos szerepet játszott egymás megismerésében, a közösséggé válás folyamatában. Köszönjük **Lukács Vilma** néniének a finom falatokat! Köszönjük **Fazakas Csaba** esperes, a gyülekezet, a szülők és **Némedi Csaba** üzletember adományát, valamint az Erdélyi IKE támogatását. Egyedül Istené a dicsőség!

MAROSSY ZSOLT

✿ **LELKIGONDOZÁS AZ INTERNET KORÁBAN.** Napjaink fontos kérdésének szentelt figyelmet a Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat ezévi tanácskozása Felsőőrön, július 12-15-én, az ottani őshonos magyar református gyülekezet vendégeként.

A résztvevők 9 európai országból gyűltek össze. A témát **Segesváry Viktor** (Svájc) általános eszmei alapozása után **Tóbiás Attila** (USA) a gyakorlati műszaki lehetőségek szempontjából tekintette át. A gyakorlati teológiai tanulságokat v. **Bereczki András** Királyhágómellék) vonta le *A gázai szekértől az utolsó trombitaszóig* című, az evangéliumi pásztortábor múltjáról és jelenéről szóló előadásában. A hittudományi téma megbeszélése után került sor a vezetőségi tanácskozásra, amelynek során a jelenlevők a nyugat-európai lelkigondozó munkát országról-országra áttekintették. A párizsi gyülekezet november 4-én ünnepli fennállásának 85. jubileumát, ezzel a legrégebb magyar református egyházi munka folytatója Európában. Továbbá a megromlott romániai egyházi és nemzetiségi helyzettel kapcsolatos gondok is megbeszélésre kerültek.

A konferencia résztvevői Doborjánban meglátogatták Liszt Ferenc szülőházát, ahol **Tóth Miklós** felolvasta Vörösmarty: *Liszt Ferenchez* című költeményét. A háromnapos felsőöri konferencia, a helyi gyülekezet közösségében, úrvacsorai istentisztelettel végződött.

Ezen a pályán a lelkészek győztek. Fotó: Somogyi Orsolya

✿ **PAPTAMÁSIBAN FOCIZOTT A BIHARI LEKÉSZCSAPAT.** Hodos, Kügypuszta, Nyüved, Hegyközkovácsi, Nagyszántó és Nagyvárad-Óssi lelkészeiből, illetve presbitereiből verbuválódott az a focicsapat, amelynek tagjai augusztus 12-én a Paptamásiban tartott falunapok szervezőinek meghívására pályára lépett. Paptamási, majd ezt követően a Megyei RMDSZ gárdáját is egyformán 3-2 arányban győzte le a nehéz pályán, látványos mérkőzéseket játszó lelkészcsapat.

F.T.

